

**А. В. Шаперенков,**  
**ПАТ “ВіЕйБі Банк”, м. Київ**

## **ПРОБЛЕМИ УЧАСТІ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ У ФІНАНСУВАННІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ**

В умовах зміни загальної філософії сучасного монетарного середовища та початку гонки інноваційних озброєнь практично у всіх країнах загострилося питання пошуку альтернативних джерел фінансування інноваційного розвитку, серед яких вагоме місце посідають кредитні джерела.

Слід зазначити, що ресурси банківських установ для інноваційної системи можуть мати особливе значення, оскільки ще основоположник інноваційної теорії Й. Шумпетер вважав кредитну емісію основним джерелом інноваційного розвитку. В Україні ж фінансове забезпечення інноваційної діяльності ускладнене як неспроможністю держави організувати задекларовану пріоритетність інноваційного шляху розвитку, так і оптимізувати існуючі грошові потоки інноваційного спрямування. Якщо у розвинутих країнах світу витрати на науку становлять 2–3 % ВВП, зокрема у США – 2,7 %, в Японії, Швеції, Ізраїлю близько 3,5–4,5 % ВВП, в Європейському Союзі поставлене завдання збільшити аналогічні витрати до 3 % ВВП, то в Україні даний показник становить 0,9 %.

Основними традиційними напрямками участі сучасних банків у фінансуванні інноваційних процесів є:

- обслуговування руху клієнтських грошей, які спрямовуються для фінансування інноваційних інвестицій;
- інвестування (через фондовий ринок) у діяльність інноваційно-активних підприємств;
- вкладання в інноваційно-інвестиційні проекти як власних, так і залучених коштів.

Вітчизняна практика свідчить, що банківське фінансування інноваційної діяльності в Україні зводиться переважно до кредитування інноваційних проектів та обслуговування руху клієнтських грошей. На наш погляд, основними перешкодами зростання частки банківських кредитів у загальній системі фінансування інноваційної діяльності в Україні є:

- відсутність ефективного державно-банківського партнерства в сфері інновацій;
- проблеми нормативно-правового регулювання як інвестиційної, так і банківської діяльності;
- висока вартість кредитних коштів;
- короткостроковий характер ресурсної бази;
- відсутність адекватних методик оцінки ризиків банківської діяльності в сфері інноваційного середовища тощо.

Отже, перспективами подальших досліджень зводяться до пошуку реальних теоретико-методологічних і практичних засад посилення участі банківських установ у фінансовому забезпеченні шляхом першочергової нейтралізації вищезазначених проблем.